

La Ondine

Irimescu Daniel

Se ofilesc pe ceruri curcubeie,
De-atâta secetă, ce m-a cuprins,
Că a secat izvorul din condeie,
Ce desena pe bolțile din vis.

Alerg spre un tărâm uitat din mine,
Ce a scăpat de-al minții jalnic chin,
Pierdut printre-amintiri cu vechi ondine,
Ce mai păstrează chipul lor divin.

Străbat prin cețuri ce mă-înconjoară
Cu aburi reci și cu fiori mă-npung,
Prin rătăcirii străvechi de odinioară,
Ce-mpinsu-m-au în brațe să le-ajung.

Prin ochii lor ce țin închisă marea,
Suave glasuri murmură-un descânt,
Printre talazuri ce sărută zarea,
Cu nurii lor mă-nvăluie în vânt.

Iar din azurul ce mă împresoară,
Țâșnesc văpăi, ce tainic foc mi-aprind,
Și-n flăcări ard răceala-ntâia oară,
Chiar de-aș muri, aș face-o iar -iubind!

M-ai amăgit cu vise de cleștar,
Să-ți gust grăbit iubirea la zenit,
Din cupa zilelor prinse-n hotar,
Care se scurg, din timpu-mi hărăzit.

Din ițe toarse-n nopți sub clar de Lună,
Veșmânt regal urzești, să-ți fiu bărbat,
La braț să te petrec, frumoasă jună,
Fără să știu, cândva, că m-ai legat.

Petrec eternul inimii-ntr-o clipă,
Iar pe pământ, deja, s-a scurs un veac,
Din timpul efemer trecut în pripă,
Când zorii cresc și-n lacrimi se prefac.

Mi-ai dăruit în van, nemărginirea,
În veșnicie-alături să-ți petrec,
Căci zeii ne-au curmat în timp, iubirea,

POEZII ONLINE

Și-acuma zilele grăbite-mi trec.